

HIRES

0000

A török Vörös Félhold képeslevelezőlapjait 20 fillérért árusítja az Országos Bizottság, (Budapest, képviselőház.)

Csak január végéig ad lisztet a Haditermény részvénytársaság.

(Saját tudósítónktól.) A törvényhatósági bizottság legutóbbi közgyűlésén határozott a város lisztellátásáról. Utasította a közgyűlés a tanácsot, hogy a Haditermény Részvénytársasággal közvetlenül tárgyaljon. Elsősorban az iránt, hogy azt a buzamennyiséget, amely a még hátralevő tíz hónapi időszakra szükséges liszt feldolgozására kell, — ez mintegy 650 vagon — havonként egyenlő arányban, maximális ár mellett a város hatósága részére engedélyezze. Ezt a buzát azután a helybeli malomtulajdonosok dolgoznak fel liszté és árusítanak a fogyasztók között, az eddig megállapított maximális árak mellett. Amennyiben azonban a kérdésnek ily módon való megoldása akadályokba ütköznék, úgy kellene a Haditermény Részvénytársasággal a szerződést megkötöni, hogy nem buza, hanem kész liszt engedélyeztetnék a kérdéses idő alatt és pedig havonként ötven vagon mennyiségben.

Somogyi Szilveszter polgármester és Bokor Pál helyettes polgármester e közgyűlési határozat fogaratosítása céljából csütörtökön Budapestre utaztak, hogy a belügyminisztériumban szerzési engedélyt kérjenek és hogy a Haditermény Részvénytársasággal a határozat értelmében tárgyalásokat folytassanak.

A város tanácsa — mint megírtuk — régebben ezerszáz vagon buza beszerzésére kért engedélyt. Ötszáz vagon buza beszerzését már ennek előtte engedélyezte a miniszter, a város azonban csak négyszáz vaggont

tudott ebből beszerezni. A polgármester hiába tette közzé hirdetésait, bevásárlók hiába járták a környéket, a gazdák nem jelentették be eladásra a készleteiket. A termelők ugyanis arra számítottak, hogy később jobb ára lesz a buzának s így vártak a terméssel, azt eladták jobb időkre, mikor majda dus, acélos buzaszemeket dekagrammszámra csengő aranyakért mérhetik. A hiányzó száz vaggont a város nem tudta beszerezni. Ez volt az egyik fő indoka annak, hogy a törvényhatósági bizottság a tanács javaslatára elhatározta, hogy a város gabona és liszt szükségletének tekintélyes részét lehetőleg a Haditermény Részvénytársaságtól szerzi be.

Somogyi Szilveszter polgármester eljárt a belügyminisztériumban, ahol teljesítették a város kívánságát s 910 vagon buza bevásárlására engedélyt adtak. A további kétszáz vagonra a város csak akkor kapja majd meg az engedélyt, ha ez majd szükségesnek látszik. Ez egyelőre nem szükséges, mert a kért mennyiségből 285 vagon buza csak tartaléknak volt szánva.

Kissé megakadt azonban a város a Haditermény Részvénytársasággal. A hatóság úgy számított, hogy a Haditermény Részvénytársaság a jövő évi március hó végéig lesz hajlandó lisztet vagy buzát szállítani, most azonban udvarias és előzékeny szavak kíséretében jelentette ki, hogy buzát nem szállíthat, hanem liszttel hajlandó ellátni a várost — január végéig. Százhusz vagon lisztre fogad el megbízást a részvénytársaság Szegedtől, ami egyenlő arányban elosztva, negyven vagonnak felel meg havonként. Ez a legmesszebbmenő szerződés, amelyet a Haditermény R.-T. minden hozzáfutató várossal köt.

A városra nézve ez nem jelent bajt, csak némi nehézséget s mindenesetre anyagi károsodást, mert a buza olcsóbb, mint a liszt s a buzánál métermázsánként két korona ötven fillért takarított volna meg.

Hosszu hónapok óta álljuk a háború iszonyatait, éljük borzalmait, féljük veszteségeit, reméljük eredményeit, számoljuk sikereit.

Válságosak az idők. Tüneteknek a jólét feltett föltételei, mind sujtóbbak a megélhetés sujtó gondjai.

Aggaszt az élelem szűkös volta, elapadó forrása; rettent árhajtó kapzsiság közveszé-lye, zsaroló testvértelensége.

E rettegésből, az aggalomból fakad mai imádságunk, imádságunk Hozzád, gondviselő Atyánk!

Tartsd meg maradék kenyereinket, maradék filléreinket, maradék vérünket.

Muló ősznek méla hervadása lehullatja a levelet, de a régiek helyén már ott van irgalmasd hirtívője, a jövő tavasz rügye. Ezt fogadd irgalmadba: jövőnk rügyező reményét. Vigasztald meg, enyhítsd jelenünk nagy gondját.

Add áldásodat királyra és házára, a küzdő nemzet vitéz fiaira, gyermekeinkre, akiket féltő aggalommal kísér szívünk a csaták téerein. Megáldalak, akik itthon serénykedtek dologhajító kézzel, eszmetermő észszel, cselekvő reménnyel, megáldom a viruló ifjuság ábrándjait, az érett kor tusáit, a gornyadt aggkor, görnyedő vénség emlékező merengéseit.

Ahol vagyon könnybe fojtott sóhaj, keserve fojtott lélek, ahol könnyükben a lélek vére csorg, oda enyhe vigasz balzsameppje hulljon a mennyek irgalmából.

Legyen a mennyek irgalmából a jelen tövises avarja virágos pázsittá, a dudvalepett, haretaposott barázda rezgő kalásztengerré. Amen.

A németek Ázsiában és Afrikában fenyegetik az angol uralmat.

Rotterdam, október 9. A Times a balkáni helyzetet *kritikusnak mondja*. A német, magyar és osztrák csapatok immár átkeltek a Drinán, a Száván és Dunán és Bulgária is fenyegeti Szerbiát. A Times szerint a központi hatalmak további terve az, hogy az angol birodalmat Ázsiában megtámadják. Kétségkívül Egyiptomot is támadni akarják. A Times a következő megjegyzéssel fejezi be cikkét: Németország terve nagyszerű, de megvalósításához még hosszú ut vezet.

Ki volt a kém?

(Egy kis fiucska levele.)

*

Kedves Szerkesztő bácsi, közérdekű események érdeklik önöket, engedje meg, hogy ezt a kis dolgot elmondjam önnek... Diszkréciójára azonban feltétlenül számítok...

Én, kérem, most jövőm mint ismétlő az első gimnáziumba, de már az elmúlt évben és szünidőben is sokat gondolkoztam édes hazám sorsa fölött és az ellenséget több kitűnő tervvel megvertem, persze csak elméletileg, mert tanácsomat nem kérték ki és mikor k. atyámnak előterjesztettem, azt felelte rá, hogy számárság. Mindazonáltal nem szüntem meg gondolkozni a vasúti kocsi fölírásán, hogy mint tisztelt utazó közönség óvakodni kell a Kémektől, akik mindenkivel szóba állanak és ravasz fortélyal szedik ki az emberekből a hadi titkokat, amiket azután szeretett hazánk ellen értékesítenek. Ehhez éles elme kell, t. i. az észrevevéshez, mert a Kémek ártatlanságnak látszó dolgokat kérdeznek, ők tudják, hogy miért, de ezekből származnak a bajok édes hazánk derült égén.

Előre kell bocsátanom, hogy tavaly is azt kerestem, hogy ki a kém és egyszer szombat csak ő látta, hogy ki szakított le a spongyából egy darabot és a tanár ur nem láthatta és mégis minden kutatás nélkül az én füleimnek esett, hogy adjam elő a dugarut, amiért

megérdemelném, hogy főbe lőjjenek, ezért a Blaut, aki mint kém szerepelt, nagyon megvertük, a szemét bekötöttük és úgy kapta a pofonokat, hogy nem is látta kitől jönnek.

Északánként Kémekkel álmodtam, a hátam mögött ültek és előttem is ültek, meg oldalt, aztán a tekintetemet lesték, hogy kinek a fiúteből másolom le a számtani példákat. Ilyenkor egyszerű póröltözet takarta testüket, de a mel-lyén alatt török rejtőztek, hogy kellő percben előránthatók legyenek.

Azonban elérkezett szeptember és k. anyám behozott Szegedre, hogy tanulmányaimat folytassam úgyis mint ismétlő, mert a vizsga előtt bizonyára egy Kém beárulta, hogy a latinból nem készültem és mindig azt kérdezték, amit nem tudtam.

Elsején éjjel után szálltunk k. anyámmal a vonatra. A kupéban halvány fény csillant meg s én szemügyre vettem az utasokat, akik mind a ketten aludtak, de ez nem valószínű, inkább hihető, hogy csak behunyva tartották a szemüket, nehogy a Kémek meglepjék őket és titkos inataikat azalatt kikutassák.

— Aludj, mert összetörve érsz Szegedre, mondotta a mamám és én is lehunytam a szemem, hogy annál alaposabban ellenőrizhessem a Kémeket.

Sokáig nem tapasztaltam semmit, de egy állomáson kezdődött az ügy. A nevét nem írom ki, mert kitörölheti a cenzura, egyébként sem érett meg a dolog a leleplezésre.

Tudniillik fölszállt a kupéba egy tiszt, szigorúan körülnézett, aztán elfoglalta a mama

melletti üres helyet. Ugy helyezkedtem el, hogy jól láthassam, bár esk az ujjaimon keresztül, amikkel eltakartam az arcomat. A szívem dobogott, biztos voltam benne, hogy itt történik valami. Egy darabig csend volt, de akkor a tiszt nagyon nézett a mamára és a mamám a szája elé tette a kiegyenesített mutatóujját. Debizuristán hallottam, amikor azt mondta halkán: pszt!

Valamivel később felém fordult és megkérdezte:

— Alszol?

Nem feleltem semmit.

Megkérdezte még egyszer, arra se válaszoltam. Az események pedig a következőképpen zajlottak le.

A tiszt valamit sugott a mamának, aki erre mosolygott és a fejét ingatta. Azt mondta, hogy nem. Minden idegszálamat megerőltettem, hogy elkapjak egy szót, de nem kaphattam el, olyan halkán beszéltek, nagyon közel egymáshoz. A mama finoman mosolygott s ebből az agyamon világosság cikázott át. Egyszerre megértettem, hogy a tiszt voltaképpen álruhás Kém, mindenféle titkokat akar kicsalni a mamából, de a mama fölfedezte őtet, ezért ajkán a gunyos mosoly, mintha azt mondaná: Az én eszemem nem jár szul, barátom, én a vesédbé látok.

Később kiment a mama a folyosóra, mert bent meleg volt, nemsokára a tiszt is követte. A kupé ajtaját becsukták, de én egészen odata-padya már hangokat hallottam. Nem ugyan mindent, csak szakgatott részeket.